

Inczedy Tamás

A MESTERTERV

2023-08-01 | NOVELLA

Életem legjobb ötletének tűnt, hogy elmenjünk Hannával egy óceánjáróra dolgozni. Mikor előrukkoltam vele, csiklandósan felnevetett, ahogy csak ő tudott, aztán tágra nyílt szemmel hallgatta magyarázatomat, hogy röpké fél év alatt anyagilag rendbe szedjük magunkat, közben ingyen beutazzuk a fél világot, lejjebb csavarjuk függőségeinket, és kapcsolatunk is megújul. Hanna totál belelkesedett.

törékeny tervünk

Egy kerti partin jelentettem be elhatározásunkat a barátainknak. Mindegyikük nagyon támogató volt, Hanna viszont nyomott hangulatban szürcsölte egyik koktélját a másik után. Éjfél körül indultunk haza, nem a házak között, hanem kis kerülővel a rakparton. Néhány percig némán gyalogoltunk, aztán megkérdeztem, mi bántja. Akkor egyszeriben, mintha vulkán tört volna ki, rám zúdította, milyen rosszul esett neki, hogy az előzetes beleegyezése nélkül kürtöltem világgá törékeny tervünket, ezt a szót használta, törékeny, ráadásul, mint mondta, az fájt neki leginkább, hogy olyan hányaveti módon tettem, mert bár mestertervként hivatkoztam rá, hangomból inkább irónia csendült, mintsem valódi optimizmus.

Túl sokat ivott, gondoltam, és a menzesze előtti napokban mindig ingerlékeny, ilyenkor féltékenyeked is. Ezt persze nem róhattam fel neki, sőt, úgy véltem, mindkettőnknek jobb, ha megértő vagyok. Így amikor befejezte, azt feleltem, engem kerek világon ő ismer a legjobban és tudja, hogy ilyen a stílusom, és épp ellenkezőleg, ha nem hinnék mély meggyőződéssel tervünk sikerében, inkább hallgatnék, nem dicsekednék vele.

De Hanna már behergelte magát, igen, nála jobban senki sem ismer, ezért tudja, hogy bejelentésem valódi oka a feltűnési viszketegség, nem szenvedhetem, hogy ne én legyek a társaság középpontjában, muszáj volt előrukkolnom valamivel, miután az egyik pár bejelentette, hogy kisbabájuk lesz.

Egy percig hallgattam. Rugdostam a lábam elé kerülő kavicsokat, és azon gondolkodtam, van-e abban valami, amit Hanna mond. Sokáig csendben gyalogoltunk, aztán a feszültség oldása érdekében bocsánatot kértem, és próbáltam magyarázni: este bizonyára túl sok sört ittam. Hanna csípősen hozzátette, hogy *megint*. A lavina ekkor gördülni kezdett: megjegyeztem, hogy ő is eléggé rákapcsolt a koktélozásra. Hazáig veszekedtünk, és azt hiszem, akkor először az ágyban sem békültünk ki.

A következő partin kerültem a témát. Amikor egyik barátunk rákérdezett, mi van a *mestertervünkkel*, hagytam, hogy Hanna feleljen: beadtuk a jelentkezésünket a hajós

társasághoz, hamarosan kezdődik a tréning, aztán a vizsgák és a végső szelekció.

Azért kemény menet lesz visszaülni az iskolapadba, mondta a srác, aki hamarosan apa lesz, és én azt feleltem, a gyereknevelés komolyabb feladat. Mindenki egyetértett. Aznap este a szokásosnál kevesebbet ittam és csak sima dohányt szívtam.

kiráz a hideg

Előző nap kaptuk meg a hosszú, minden részletre kiterjedő – mondhatni kimerítő – tájékoztató paksamétát. Az ágyon ülve bontottuk ki és olvastuk. Szelekció, tréning, vizsga, ezektől a szavaktól kiráz a hideg, mondtam Hannának. Ő az oldalára feküdt, rám villantotta kacér mosolyát, és azt felelte, tudomása szerint a térdkalács és lábikra szavakat sem szeretem, ami igaz is – közben a plédet felhúzta a

combja közepéig, így már egyáltalán nem akartam elmagyarázni, hogy nem mindegy, az ember egy szót a jelentése, az alakja vagy a konnotációi miatt nem szeret. Hanna bokájához hajoltam, és végigcsókoltam hosszú lábát.

A négyhetes tanfolyam nem volt olcsó. Szombat-vasárnap tartották egy közeli középiskola bérelt termében. Összesen harmincan vettünk részt rajta. A két előadó unalmasan mantrázta a logikus, életszerű szabályokat. Egy esetre mégis emlékszem.

Az egyik előadó álomszerű emléke volt, még a hangja is megváltozott kicsit a történet felidézése közben. Hurghadába tartottak, ő a hajó orrában állt, a kristálytisza, mozdulatlan mélységet fürkészte, valahogy a fényviszonyok ritka tüneményeként minden kis részlet kirajzolódott a tengerfenéken, mozgó és mozdulatlan lények, sötétbe vesző üregek és csaknem a hajófenéig felnyúló kőoszlopok, egyszer csak egy elsüllyedt világháborús cirkáló fölött suhant a hajó, jól látszott a parancsnoki híd a lengedező moszatokkal borított kormánykerékkel, a lassú méltósággal lebegő halrajok akár madarak is lehettek volna, ő pedig egy mágikus világ fölött szárnyaló repülőgép pilótájának érezte magát. Ekkor felocsúdva szinte elszégyellte magát, és visszatért a tananyaghoz.

Néha úgy éreztem, a legfontosabbnak azt tartják, hogy munka közben állandóan mosolyogjunk, legyünk minden körülmények között udvariasak és pozitívak, a személyzetnek akkor is felhőtlen derűt kell sugározni, ha éppen elsüllyed a hajó.

Ideje volt nekilátni a praktikus elintézendőknek is. Készítettem egy listát, hogy miféle okmányokat kell beszereznünk, megújítani, biztosítást kötni, hova és hogyan kerülnek jelenlegi cuccaink, hisz az albérletet nem fogjuk fenntartani, aztán gazdát keresni az aranyhalainknak és kismillió efféle. Látszott, hogy mindezek elintézése sok vesződséggel jár és rengeteg időnket rabolja el. Hanna ragaszkodott hozzá, hogy ő is kivegye részét az előkészületekből. Kijelentette, hogy ő szerzi be a hiányzó dolgokat, és máris terjedelmes bevásárlólistát tett elém. Hümmögve olvastam, és számolgattam, mennyi idő alatt keressük meg a hajón ennek az árát. A felét simán kihúzhattam volna, de csak két-három tételnél jegyeztem meg, hogy nem feltétlenül szükséges, viszont figyelmeztettem, hogy az én utazótáskámban nem lesz hely

kettőnk cuccainak, neki pedig csak retiküljei vannak. Csillogó szemmel közölte, hogy piros gurulós bőröndöt szeretne, én bólintottam, mire kikapta kezemből a listát, és lelkesen hozzáírta.

Tanulás címén sokat voltunk otthon. Hanna hozzám képest tényleg rengeteget tanult, de úgy, hogy folyton kérdezgetett. Próbáltam segíteni, rávilágítani a tananyag lényegi összefüggéseire. A tanfolyamon Hanna gyakran a telefonját babrálta, de a magyarázataimat mindig figyelmesen hallgatta, ez jólesett, és hát persze azt is kedveltem, amikor néha félbeszakított, hogy *szexi, ahogy magyarázol*. Ilyenkor általában csókolóztunk, és vagy az ágyban, vagy a szőnyegen kötöttünk ki.

biflázós

De a közös tanulásba egyre gyakrabban belopózott valami fojtott ingerültség, legalábbis részemről. Be kellett látnom, hogy igyekezetem hiábavaló, Hanna inkább csak bemagolja a száraz

tananyagot. Vajon a gyerekeink is ilyen biflázósak lesznek?

Legbelül valami lappangó szégyenérzetet fedeztem fel Hanna miatt, és ezért utáltam magamat.

Az utolsó előadáson tesztekot gyakoroltunk. Az ember figyelmesen elolvassa a kérdést és bejelöli a leglogikusabb választ, mint a KRESZ-vizgán – úgy tűnt, nincs benne semmi trükk.

Végül elérkezett a vizsga napja. Nem a tanfolyamnak helyet adó középiskolába, hanem az oktatóközpontba kellett mennünk. Csomó új arc volt ott. Mint kiderült, a tréninget szimultán több helyen is futtatták, de az írásbeli vizsgára egyszerre került sor.

Megdöbbsentett, milyen sok ember szöveget a miénkhez hasonló álmokat. Libasorban mentünk be, fel kellett mutatnunk a személyinket és leadni a telefonokat.

Mire kiosztották a vizsgalapokat, a mellettem ülő Hanna annyira izgult, hogy remegett a keze, és mikor a vizsgabiztostól átvette a papírokat, elejtette, azok szanaszét szóródtak a földön. A vizsgabiztos – kis, pocakos fickó – készségesen segített összeszededegetni, de közben a nyomorult le sem vette a szemét Hanna blúzáról.

Amikor végre elkezdődött a vizsga, megérintettem Hanna vállát, és odasúgtam, hogy minden rendben lesz. Erre a vizsgafelügyelő, mint egy dühös kis terrier, csaholni kezdett, hogy tilos beszélni, és kiültetett a tanári asztalhoz.

Egyszer csak a vizsgabiztos járkálni kezdett a padok közt, és Hanna előtt kötött ki. Vetett egy pillantást a tesztjére, és sutyorogva magyarázott neki, egészen közel hajolva, szinte láttam, ahogyan kis nyálcseppek repkednek a ritkás bajuszka alól.

Elsőnek végeztem. Nagy csattanással raktam le a tollat, felálltam, odavittem a papírokat a vizsgáztatónak, és kimentem cigizni.

Hanna az utolsók között fejezte be a tesztírást. Kint azt mondta, szégyelli magát, hogy nem tudott uralkodni magán. Legnagyobb meglepetésemre bocsánatot kért, és ígérte

– nekem, magának? –, hogy ilyesmi többet nem fordul elő – így mondta, ilyen gyerekes túlbuzgósággal.

És a vizsga? – kérdeztem. Legyintett, a vizsgaeredmény miatt nem izgul, megnyugtatta a tudat, hogy a maga részéről minden tőle telhetőt megtett. Mondjuk, ez igaz, tolt nyelvem hegyére a félmondat, de visszanyeltem. Hanna nem flörtölt a vizsgáztatóval, és végképp nem az ő hibája, hogy bejött annak a pocakos hólyagnak.

Egy héten át a normális rutinban teltek napjaink, mintha nem is jelentkeztünk volna a hajóra. Aztán megérkezett Hanna vizsgaeredménye: sikeresen továbbjutott a következő körbe. Nagy ovációval gratuláltam, és pezsgőt nyitottam.

leforrázva

Az én vizsgám eredményére még egy hetet kellett várni. Amikor megjött a levél, hosszú percekig leforrázva álltam a postaláda mellett, fuldokoltam a dühtől. Egy pillanatig sem tartottam komoly eshetőségnek, hogy elbuktatnak. Keserűen lépdeltem az ajtónk felé, kerestem a megfelelő szavakat, de egyelőre azt sem tudtam, saját magamnak hogyan magyarázzam meg a kudarcot.

Hanna fülig érő szájjal rohant elém, nyakamba ugrott, és mielőtt megszólalhattam volna, beszámolt, hogy ma az egyik bevásárlóközpontban végre talált magának egy gyönyörű, piros gurulós bőröndöt – akciósan. Adott egy csókot, aztán magas sarkújában, a vadiúj bőröndjével lejtett fel-alá az előszobában. Teljesen átadta magát a jelenetnek, mintha rendező instruálta volna egy utazási iroda bugyuta reklámfilmjében. Megdicsértem a bőröndjét, és valami ostoba indokkal elmentem hazulról.

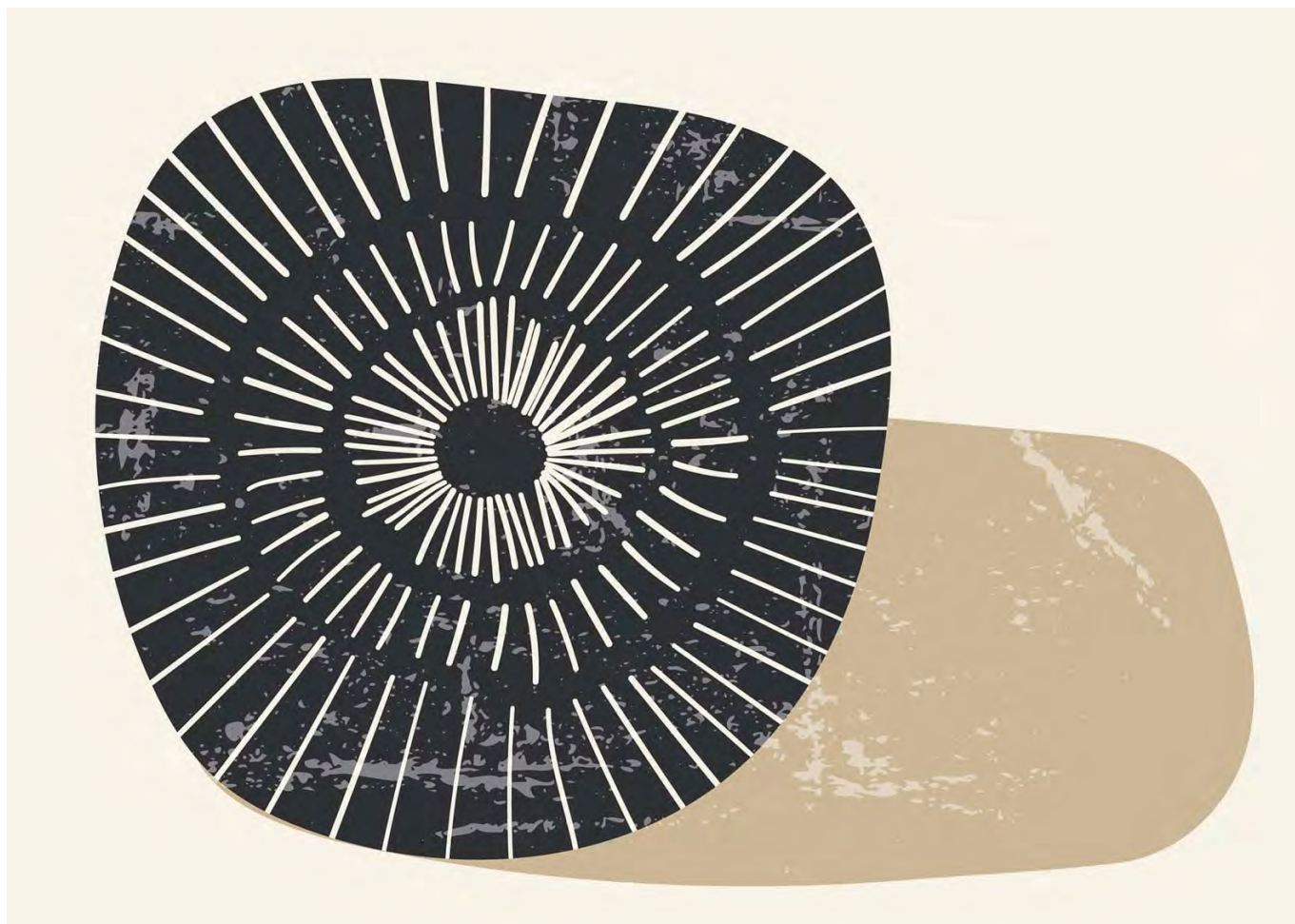
Két sör után villámcsapásszerűen jött a felismerés, és négy után már biztos voltam benne, hogy a vizsgabiztos van a dologban, aki kiszúrta magának Hannát, engem pedig megbuktatott.

Elhatároztam, hogy az eredményemről továbbra sem szólok Hannának, hanem fellebbezek. Kaptam egy időpontot néhány nappal későbbre, és kéttagú bizottság jelenlétében *megtekinthettem* a kijavított tesztemet. Kiderült, hogy néhány apró betűs kivételen buktam el. Tulajdonképpen nem életszerűen válogatott kérdések, de az eredményen ez már nem változtatott. Az egész fellebbezéssel csak hülyét csináltam magamból. Tájékoztattak, hogy fél év múlva a következő turnussal megpróbálhatom újra, de a tanfolyamot ismét el kell végeznem.

Nem jött össze, mondtam Hannának. Hozzám lépett, átfonta karját a nyakamon, és némán ölelkeztünk sokáig. Aztán megpillantottam a fal mellé állított új bőröndöt. Piros színe már nem vidámságot, hanem fenyegetést jelentett.

Öleltem Hannát, de közben mindenféle gondolatok zsibongtak bennem, hogy bár az én ötletem volt az egész óceánjárósdí, de eddig meg sem fordult a fejemben, hogy Hanna nélkülem megy el, hisz vagy együtt, vagy sehogy, és én egyébként sem vagyok

képes távkapcsolatra, ahogyan valószínűleg ő sem. És hogy az élet egy sportszerűtlen kurva.

Meg akartam kérdezni, elmegy-e nélkülem, de megrettentem attól, ami a tekintetéből sugárzott. Soha nem láttam még ilyen erősnek, határozottnak, ennyire felnőttnek. Nem az a lány volt, akinek megismertem, sőt, nem is lány volt, hanem igazi nő, én viszont impoztornak éreztem magam, középiskolás fiúnak, akinek egyszer az életben mázlija volt, és beleszeretett ez az igazi nő, de a csodának vége, mert a szerencse forgandó, és a középiskolás fiú hamarosan hoppon marad.

belepusztulok

Hirtelen azt éreztem, belepusztulok a mellőzésbe, a megalázottságba, a szerelembe, és leginkább abba, hogy elveszítem. A pillanat tört része alatt felborult az életem, minden, amit magamról és magunkról hittem, hogy

kapcsolatunk kiegyensúlyozott, sőt, hogy én hordom a nadrágot, és Hanna lelkesen asszisztál, mert tudván tudja, hogy nyugodtan rám bízhatja magát, jó döntéseket hozok.

Ha ez így is volt eddig, ebben a szent pillanatban vége szakadt, kapcsolatunk egyensúlya felbillent, és fogalmam sem volt, hogyan csináljam vissza, eztán legföljebb rohanni tudok az események után, pedig úgy éreztem, szerelmesebb vagyok Hannába, mint valaha.

Felmerült bennem, hogyan éreznék, ha történetesen Hanna hasal el, és engem engednek át. Régi barátom vigasztalt, hogy ha egy hadseregnyi emberből választják ki a gárdát, valószínűleg Hanna sem marad fenn a végső rostán. Hülyeség, mondtam, a szakmai írásbeli vizsga után már csak formaságok következnek. Mégis, minden erőmmel próbáltam belekapaszkodni ebbe a reménysugárba, annak ellenére is, hogy lelkem mélyén éreztem, magamat csapom be.

Drukkoltam a bukásáért, miközben igyekeztem támogatni, még abban is, amikor új fürdőruhát vásárolt. Baromi jól állt neki, amit együtt választottunk, féltékeny voltam mindenkire, akinek megadatik majd, hogy láthassa őt abban a ruciban.

A sikeres szóbeli vizsgája után elmentünk inni, táncolni. Éjszaka, miután elaludt, egy darab cérnával levettem az ujja méretét. A következő napokban titokban csináltattam egy jegygyűrűt, és a megfelelő pillanatot várva mindig magamnál tartottam.

Hanna csakugyan hibátlanul vette az akadályokat. Már csak egy dolog volt hátra, az orvosi vizsgálat, ez lett az utolsó mentsváram. Olykor ugyanis fejfájásra panaszkodott, talán kimutatják az okát és alkalmatlannak minősítik, gondoltam. Még jól is járna, talán így komolyan venne valami fontos tünetet és idejében kivédhetné a bajt, ami később nagyobb gondot okozna. A lába is szokott zsibbadni, talán arra is érdemes figyelni. De hiába nyugtattam lelkiismeretemet, nem volt jó azért szorítani, hogy az orvosok találjanak valamit. Az utolsó vizsgálatra meg végképp tarthatatlanná vált: az egy HIV teszt volt. Vigyázz, mit kívánsz, mert valóra válik, és felidéztem magamban az elmúlt évek kóbor numeráit, és szó mi szó, akadtak gyanús partnerek, akik miatt most

féltem és féltettem. Utoljára évekkel korábban egy fesztiválon csináltattam HIV tesztet a vöröskeresztes önkénteseknél félig brahiból. Ott valami olyasmit mondtak, hogy hosszú évekig élélhet valaki úgy, hogy nem tud a fertőzöttségéről – s persze arról se, hogy fertőz.

A HIV vizsgálathoz szükséges vérvételre magánlaborba kellett mennünk. Húztunk egy sorszámot és leültünk a várakozók közé. Hanna ideges volt, mint minden megmérettetés előtt. Azon merengtem, vajon rutinból izgul-e, vagy mert neki is megvannak a maga titkai.

tűszúrás

Nyugi, negatív lesz, súgtam, hogy magamat nyugtassam, mire ő, mintha egy világ dőlt volna össze benne, riadtan pillantott rám. Ezt meg hogy a fenébe érted? – kérdezte. Csak meg akartalak nyugtatni, mire azt mondta, a maga részéről meg sem fordult a

fejében, hogy a teszt pozitív is lehet, ő csupán a tűszúrás miatt izgult. Amikor a kijelző Hanna számára váltott, a szignál bársonyos hangja ellenére mindketten összerezettünk.

Hanna berobogott a megfelelő szobába, és míg bent a vérét apró üvegcsékbe csapolták, én a váró sárga műanyagszékében szorongtam.

Ennek csak rossz kimenete lehet: ha a teszt pozitív – ebbe bele sem mertem gondolni, ha negatív, Hanna elmegy nélkülem. Annak idején fogalmam sem volt, mit szakasztok saját nyakamba az óriási ötlettel, hogy menjünk dolgozni óceánjáróra.

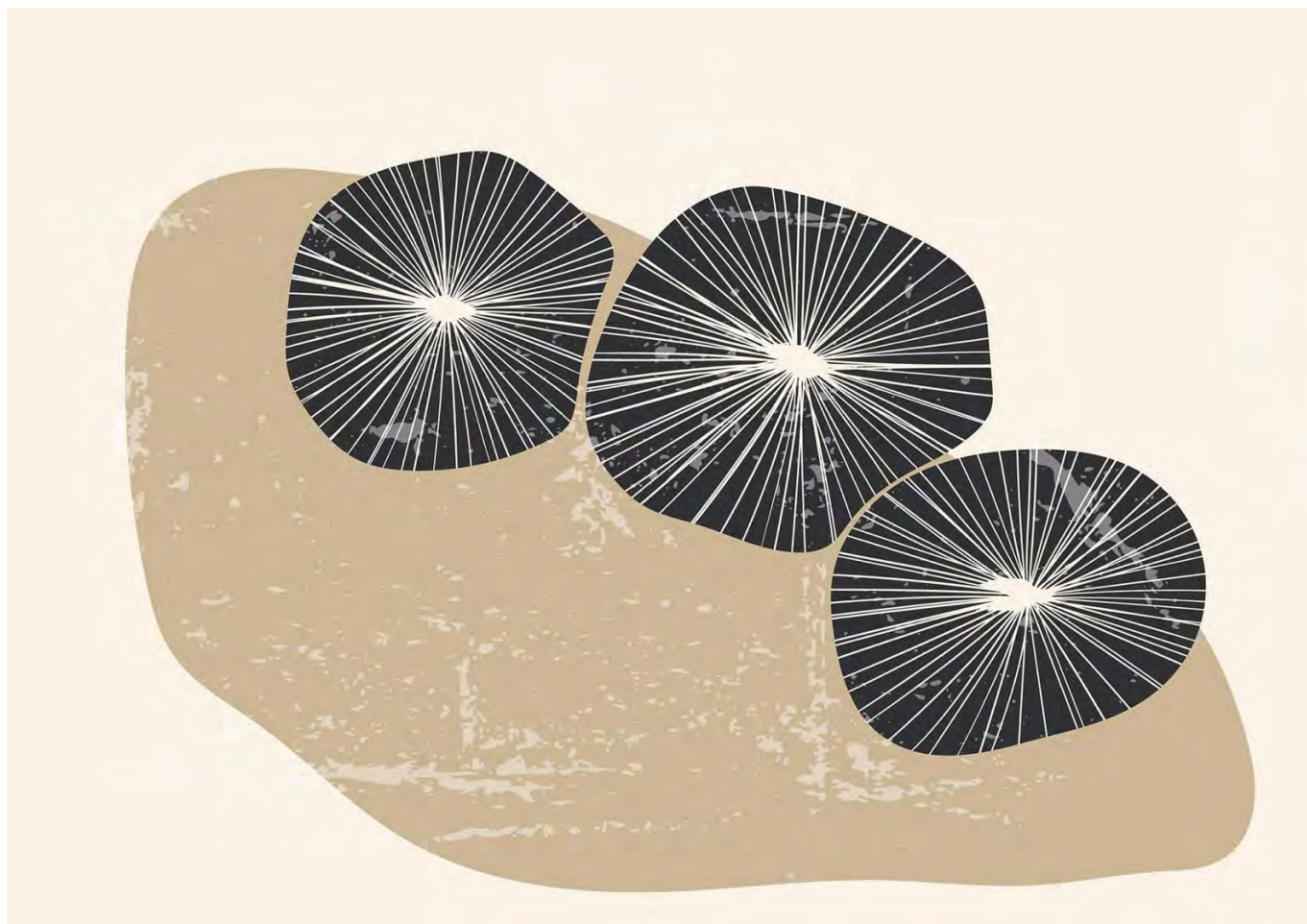
Amikor Hanna kijött, érezte, hogy mérges rám. Kimérten közölte, hogy másnapra ígértek eredményt. Felvettem, hogy menjünk strandra. Erre azt felelte, nem ér rá, egy barátnőjével találkozik, akivel valaha nagyon közel voltak, de összevesztek. Mielőtt elmegy a hajóra, ki akar békülni vele. A barátnőről soha nem hallottam, és nem akarta, hogy elkísérjem.

Nagy volt a kísértés, hogy kövessem, de sikerült megálljt parancsolni magamnak. Egy darabig még az utcán csellengtem, aztán hazamentem. Megjavítottam a csapot a fürdőszobában, kitakarítottam az akváriumot, aztán megpróbáltam valami könnyű krimi olvasni, de csak betűk tömkelegét láttam magam előtt, és azt, hogy Hanna valami faszival hempereg. Elmentem kocogni, az jót tett. Utána megnéztem egy filmet a delfinek életéről. Tanulságos volt. Azt kívántam, bárcsak delfin lehetnék.

Éjfél körül megjött Hanna. Becsípette. A vécébe ment és sokáig pisilt. Miután kijött, kivett a hűtőből két sört, az egyiket a kezembe nyomta és dacosan rám szegezte tekintetét. Azt hittem, most ünnepélyesen bejelenti, hogy megcsalt. Éreztem, ha csakugyan így van, azonnal lelépek és még a cuccaimért sem jövök vissza. Felbontottam a sört, elhatároztam, megvárom, hogy ő szólaljon meg, és bármit is mond, nem rendezek jelenetet.

A söröm felénél jártam, amikor megkérdezte, aggódom-e a HIV teszt eredménye miatt. Nem igazán tudtam egyenesen válaszolni, kerestem a megfelelő szavakat, mire

Hanna megelégte és rákérdezett, kikkel voltam azóta, hogy megismerkedtünk.

Ekkorra már majdnem elbőgtem magam. Szeretlek, tört ki belőlem hirtelen *a szó*, ami a kapcsolatunkban nem használódott el. De Hanna, mint egy idegen, rezenéstelen arccal nézett, és azt mondta, ki vele, ne mismásolj! Hadarni kezdtem, kapkodva emlékeztettem, hogy kapcsolatunk elején neki valójában volt barátja, mire ő megismételte a kérdést, szinte arcomba köpködve a szavakat: kikkel voltál? – és én akkor bementem egy nevet, egy lányét, akit futólag ismert ő is. Hanna szeme elkerekedett, lendületből nagyot húzott a söréből, én viszont hülye módon nem lefelé vittem a hangsúlyt, és Hanna türelmetlen tekintete ismét rám villant, kénytelen voltam folytatni a sort, de a következő lány nevére nem emlékeztem, és akkor Hanna egy intéssel leállított, elcsukló hangon mondta, hogy szeretne egyedül aludni, és elvonult a kishálózába, az ajtót is kulcsra zárta maga mögött.

Kopogtam, de válasz nem érkezett. Lekapcsoltam a lámpát, lefeküdtem és bámultam a sötétbe.

Másnap délelőtt a kyszoba bezárt ajtaja előtt, még pizsamában kértem: mondd meg, mit szeretnél, és úgy lesz, s mivel válasz nem érkezett, nekiálltam reggelit készíteni. A kyszobából pittyegés hallatszott ki. Hanna kérte, hogy a telefonjára küldjék el a HIV teszt előzetes eredményét, az lesz. Egy perc múlva ki is lépett, gondterhelt arccal kérdezte, akarom-e tudni az eredményt. Láttam, színészkedni próbál, és így máris tudtuk mindketten az eredményt, de ő olyan édesen igyekezett sakkban tartani, hogy elvigyorodtam, akkor ő sem bírta tovább.

Valamit mondani akartam, de ujját a számra tette, megölelt, és azt súgta, érezzük jól magunkat, amíg lehet.

terhességi teszt

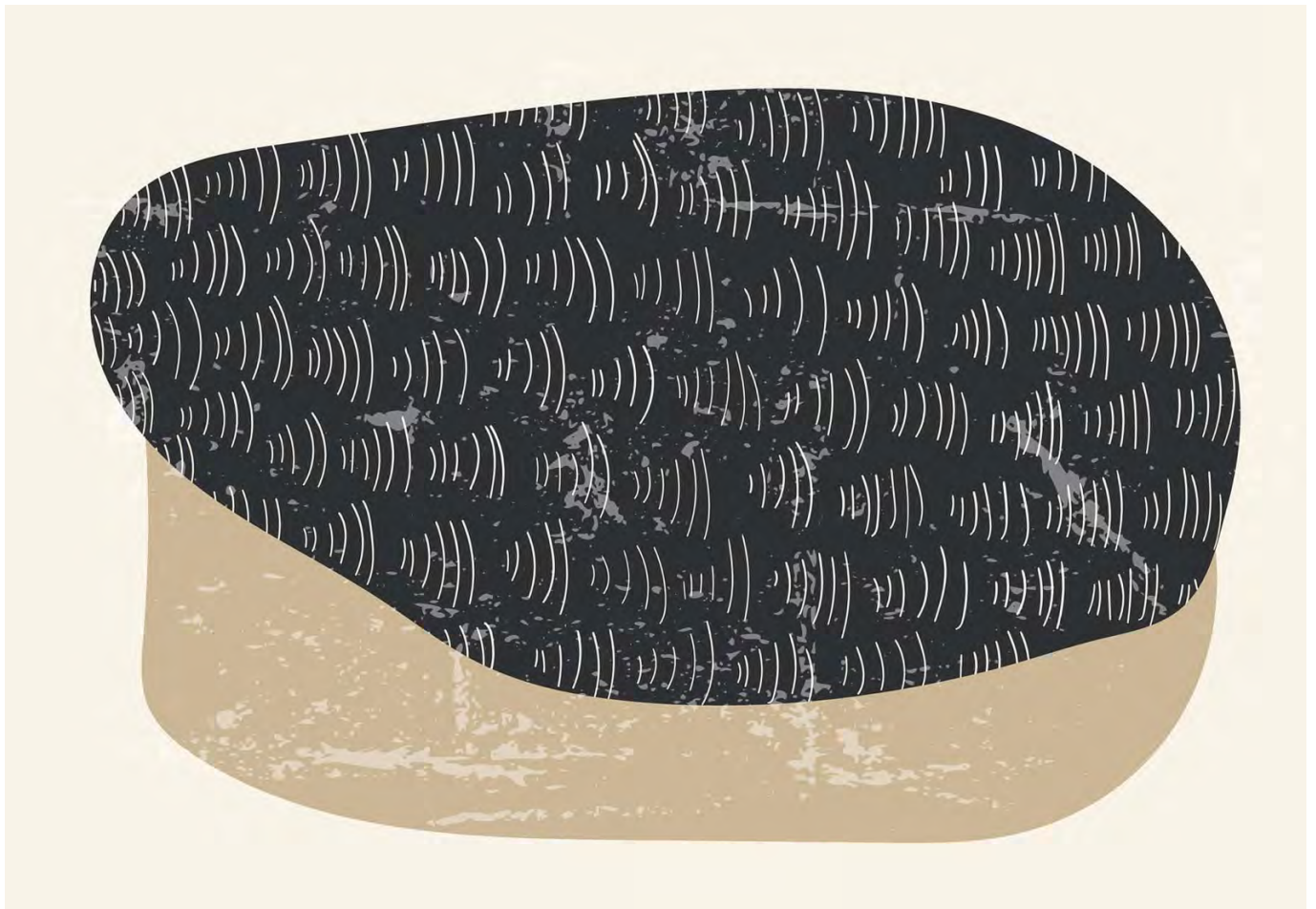
Két hetünk maradt, tizennégy rövid nap. Nagyokat sétáltunk, ettünk, ittunk, táncoltunk, és nem spóroltunk semmin. Ahogyan közeledett az elválás napja, Hanna úgy veszített magabiztosságából. Egyik este új diétára hivatkozva nem kért enni, engem viszont mintha le akarna itatni. Azt mondtam, hogy ha a szüzességemre pályázik, marhára elkésett. Nem nevetett, és akkor már sejtettem, miről van szó. Késett a menzesze. A sok stressztől lehet, gondoltam, pedig magamban arra gondoltam, bárcsak... A sok stressztől van, mondta, és hogy vesz egy terhességi tesztet, amit másnap reggel megcsinál, addig viszont mégis jobb, ha nem dorbézol, de én ettől igyak, cigizsek nyugodtan. Aznap elmentünk az állatkertbe. Ez olyan program volt, amit még soha nem csináltunk együtt. Mindig elnapoltuk, lesz még rá alkalom bőven. Az állatkertben körbeugráltam Hannát, mint még soha, élveztem, és képzeletben már babakocsit tologattam.

De a másnapi teszt negatív volt. Én üresnek éreztem magam, ő azonnal napirendre tért fölötte, laza mozdulattal a kukába hajította a tesztet, aztán kivett egy sört a hűtőből, felszisszentette, és már lejtett is az erkély felé cigizni. Utána visszavitt az ágyba. De mintha csak a kedvemért csinálta volna. Az aktus után kirohant a vécébe, megjött a menzesze.

Kezdte összepakolni a holmiját a piros kofferbe. Úgy látszik, ez ilyen piros nap, mondtam, erre azt felelte, legyen szíves, és ne duzzogjak, ő is utálja, hogy ennek az egésznek így kell lennie.

Amikor javasoltam, hogy menjünk el bulizni, azt mondta, nincs kedve és tanulnia kell még. Miféle tanulásra céloz? Azt válaszolta: át akarja ismételni a tananyag egyes részeit, mert homályosak egyes részletek, pedig neki napi szinten kellene a munkájához.

Éjjel hozzám bújt, sírdogálva bocsánatot kért. Rettenetesen összezavarodott, mondta, és hogy rengeteget küzdött azért, hogy idáig eljusson, olyan nagyon akarta ezt az egész hajós dolgot, de most már egyik fele azt kívánja, bárcsak itthon maradhatna.

Éreztem, hogy a megfelelő szavak megválogatásával talán itthon tudnám tartani. De vajon ez nem túszejtés? Ha egy ostoba gyűrűvel magamhoz láncolnám Hannát, azzal nem mennék-e túl azon a határon, ahol Hannának már saját magából kellene feladnia egy darabot az én önzésem kedvéért? Csak azért, mert én egyre kevésbé tudom elképzelni magam nélküle, elvárhatom-e ugyanezt tőle?

Kikeltem mellőle az ágyból és nekiálltam összehajtogatni széthányt ruháit. Először bepakoltam mindet a szekrénybe, aztán gondoltam egyet és a kedvenceit beraktam a bőröndjébe. Nem felejtettem ki a vadító fürdőruhát sem, amit együtt vásároltunk, és amiben éppen én nem fogom látni. De, amikor Hanna észrevette, hogy pakolok, fejemhez vágta: már alig várom, hogy megszabaduljak tőle. Épp ellenkezőleg, mondtam, kiáltottam, suttogtam, de ő begubózott, újra bezárkózott a kisszobába, és olyan üzeneteket írt, hogy már nem akar nélkülem elmenni a hajóra.

Álltam a kisszoba ajtaja előtt, a zsebembe tett gyűrűt szorongattam, tűzforrónak éreztem, égette a tenyeremet.

Végre kijött pisilni, de rögtön vissza is akart surranni a kisszobába. Elálltam az útját és megkértem, üljön le. Durcásan vetette magát a kanapéra, én meg letelepedtem elé a padlóra. Azt mondtam, amit gondoltam, hogy ha nem megy el a hajóra, azt örökké bánni fogja, és hogy ne aggódjon, mert bármi is jön, minden rendben lesz és legfőképp eszébe ne jusson magának lelki-furdalást okozni – miattam legalábbis semmiképpen se.

otthonos biztonság

Sírt, de úgy istenigazából, bömbölt, szétkente a sminkjét, folyt az orra, aztán megkérdezte, szeretném-e megkérni őt valamire. Ezen már sokat gondolkodtam, és abban biztos voltam, hogy ha elmegy, nem akarom őt olyan ígéretekre kötelezni, amelyeket én magam sem biztos, hogy be tudnék tartani. Ezt el is mondtam neki, mire sírdogált még egy sort, aztán szinte varázsütésre elaludt. Simogattam a hátát, a megszokott altatós-cirókás gyengédséggel, élveztem, hogy az érintésem otthonos biztonsággal hat.

Talán két órát alhattunk, már csörgött is az ébresztő, kelni kellett. Gyors, szótlan reggeli után indultunk a buszpályaudvar melletti gyűjtőpontra.

Hanna a rengeteg sírás és a kialvatlanság ellenére is gyönyörű volt. Semmiféle ígéretet nem tettünk egymásnak. Hosszan csókolóztunk, aztán Hanna felszállt a buszra a többi kiválasztottal együtt. Egy magányos lány mellett talált helyet, megkérte, hadd üljön az ablak mellé, hogy integethessen nekem.

A következő napokban sok üzenetet váltottunk. Az egyik emotikonokkal teletűzdelt sms-ét kinyomtattam és bekeretezve kiakasztottam a falra. Arról szólt, hogy Hanna elkezdte élete első műszakát a hajón, egyelőre azt sem tudja, hol áll a feje, máris olyan sok a dolga és hogy majd jelentkezik. Évekig ott lógott az ágyam fölött.

Az esküvőmre a többiekkel jött el, a vacsoránál a barátok számára terített asztalnál ült. Hórihorgas, kigyúrt cseh srác volt vele. Valószínűleg komoly lehetett a kapcsolatuk, mert a fiú Hanna kedvéért már egész jól megtanult magyarul.

Egy esküvő jó nagy macera, én voltam az ifjú férj, próbáltam megfelelni a szokatlan szerepnek, rengeteg dolgom volt. Éjfél után végre elszívhattam egy cigit a teraszon. Hanna egyedül volt, kicsit távolabb állt a hangoskodóktól. Felnevetett, amikor meglátott, a jól ismert, csiklandós kacagással, nevetését elektromos cigarettájának formás kis füstpamacsai kísérték. Akkor mondta el, mennyire bolond volt annak idején, majd kiugrott a szíve a boldogságtól, amikor egy éjjel, nem sokkal elutazása előtt arra ébredt, hogy egy cérnaszállal ügyetlenül méricskélem a gyűrűs ujját. Azt hitte, végre megkérem a kezét, mondta, de már nem nevetett, csak mosolygott, a kislányos, bocsánatkérő mosolyával, amivel régebben olyasmiket ígért, amiket ezentúl soha, amiket ezentúl mindig...

Én meg olyasmire gondoltam, hogy talán mégsem olyan nagy ribanc az élet.

kép | shutterstock.com